

CARTEA DE PE NOPTIERĂ

SÉBASTIEN DOUBINSKY (născut la 25 august 1963) scrie deopotrivă în franceză și în engleză. Explicația se află în anii săi de formare, petrecuți atât la Paris, orașul în care s-a născut, cât și în Statele Unite. A făcut studii de istorie și de literatură engleză, apoi, timp de șapte ani, a predat literatura în Danemarca. O teză de doctorat despre Blaise Cendrars este dovada afinităților lui cu prozatorul călătoriilor exotice și al aventurii. Tot cu un peisaj exotic, arhipelagul vulcanic al Insulelor Eoliene, la nord-est de Sicilia, debutează și *Cartea mută*.

SCRIERI PRINCIPALE: *Les Vies parallèles de Nikolai Bakhtov* (Viețile paralele ale lui Nikolai Bahmaltov, 1993), *Fragments d'une révolution* (Fragmente dintr-o revoluție, 1998), *Les Ombres de la croix* (Umbrele crucii, 2002), *La Comédie urbaine* (Comedia urbană, 2004), *Le Livre muet* (Cartea mută, 2007), *Les fantômes du soir* (Fantomele serii, 2008). Romane în daneză (traduse după originale scrise în engleză) și culegeri de poeme.

Traducătoarea, DARIA-LAURA BÂRSAN, a absolvit Facultatea de Litere a Universității „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca, secția Limbi moderne aplicate (engleză-franceză), specialitatea Traducători/Interpreți. Pentru „Cartea de pe noptieră” a tradus Pierre Boulle, *Arheologul și misterul lui Nefertiti* și Romain Gary, *Clar de femeie*.

Sébastien Doubinsky

Cartea mută

Traducere din franceză de
DARIA-LAURA BÂRSAN

HUMANITAS
BUCUREȘTI

Colecție îngrijită de
IOANA PÂRVULESCU

Coperta colecției
ANGELA ROTARU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DOUBINSKY, SÉBASTIEN

Cartea mută / Sébastien Doubinsky;
trad.: Daria-Laura Bârsan – București: Humanitas, 2008
ISBN 978-973-50-2015-6

I. Bârsan, Daria-Laura (trad.)

821.133.1-31=135.1

SÉBASTIEN DOUBINSKY

LE LIVRE MUET

Copyright © LE CHERCHE MIDI ÉDITEUR

© HUMANITAS, 2008, pentru prezenta versiune românească

EDITURA HUMANITAS

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi CARTE PRIN POȘTĂ: tel./fax 021/311 23 30

C.P.C.E. – CP 14, București

e-mail: cpp@humanitas.ro

www.librariilehumanitas.ro

*Colegii mei vă vor arde universitățile sfinte
Vom împrăștia sarea
Vă voi spune ADIO
Anonim, ca voi, mă voi pierde
În mulțime ca să dispar*

Lionel OSZTEAN

*Cine a înțeles primul cuvânt
L-a înțeles pe ultimul.
Primul și ultimul
Nu sunt același cuvânt.*

HOUËI-K'AI

*Lui L.H., Guy Tessier și Vagn Outzen,
cu întreaga mea recunoștință...*

1

Insula se vedea mult mai clar acum. Alessandro Salomonsen își puse mâna streașină la ochi și scrută orizontul. În bătaia soarelui, marea luneca treptat de la albastru la alb, iar conturul pământului neclintit se desena ca silueta unui imens animal cenușiu. Nu era obișnuit să respire atâta aer curat și tuși ușor. Vaporul se legăna foarte lin.

Salomonsen își duse mâna la buzunarul cămășii și scoase un pachet de țigări fără filtru. Dacă tot avea să moară în curând, voia măcar să guste din plăcerea tutunului pur. Nu-și cumpărase o ploscă de argint în care să pună coniac – se gândise totuși la asta pentru ultimul pahar, după ultima țigară. Dar moartea lui avea să fie mult mai puțin dramatică decât o execuție publică, așa că nu merita atâtea rafinamente. Moartea lui avea să fie banală, anunțată, cam sumbră. Probabil că suferința își va pune ultima tușă – dacă nu va fi adormită cu morfină.

Moartea lui...

Se înfioră. În ciuda eforturilor pe care le făcea pentru a se obișnui, acest cuvânt îi displăcea la fel de mult.

În spatele lui se auziră deodată voci și se trezi înconjurat de un mic grup vesel și zgomotos.

— Uitați-vă, se vede! Pământ, pământ!

Salomonsen le cedă discret locul și se sprijini de balustradă, puțin mai încolo. Îi deranjau șirul gândurilor și voia să poată auzi din nou valurile spărgându-se de vas.

Totuși, nu putea să nu observe grupul cu coada ochiului. Vreo zece bărbați și femei, majoritatea tineri, în ținută de vară. Turiști de pe continent, se gândi el, nimic deosebit. Aveau accent de capitală. Una dintre femei întinse mâna și arătă ceva. Strigătele se întetiră și Salomonsen simți cum îi tresare inima în piept: trei delfini săreau de-a lungul vasului.

Schiță un zâmbet care se transformă în grimasă și aruncă peste bord chiștocul. Capătul de hârtie și tutun aprins pluti câteva secunde în aer, înainte să se piardă în pasta albastră a mării și a cerului care se contopeau.

— Superbă priveliște, nu-i așa?

Bărbatul sprijinit în coate lângă el era tânăr și bine făcut. Lui Salomonsen i se păru frumos zâmbetul acestuia și se trezi aprobând fără voia lui cuvintele necunoscutului.

— Sunteți în vacanță?

Salomonsen clătină din cap.

— Nu, cu serviciul.

Bărbatul îl privi puțin surprins.

— Tot pentru film ați venit?

Salomonsen rămase la rândul lui perplex.

— Nu, nici vorbă. Sunt trimis de administrație.

Bărbatul zâmbi iar.

— Mă gândeam eu... Nu vă observasem în echipă.

Îi întinse mâna.

— Ricardo Rossi, șef-lumini. Prietenii îmi spun Rico. Fac parte din grupul ăla micuț pe care îl vezi acolo. Am venit să turnăm un film pe insulă. În orașul roman.

Salomonsen strânse bucuros mâna întinsă.

— Alessandro Salomonsen, topograf de cadastru. Îmi pare bine.

Rossi îi oferi o țigară. Fumară câteva clipe în liniște, unul lângă altul. Un sunet prelung de sirenă anunță, în sfârșit, apropierea de port. Rossi îl salută și se scuză.

— Trebuie să plec. Să verific descărcarea. Poate ne vedem pe uscat. Nu cred că orașul e prea mare...

Salomonsen aprobă. Își amintea ce citise în ghid, înainte de plecare: Santo Domenico, 12 000 de locuitori, cea mai mică dintre insulele Eoliene.

Un labirint în miniatură.

Plecă la rândul lui de lângă balustradă și se alătură mulțimii de pasageri care mergeau să-și caute lucrurile. Își pusese singura valiză în biroul de bagaje al feribotului și se juca acum cu cheia din buzunar.

Salomonsen coborî ultimul și se opri câteva clipe ca să admire priveliștea. Santo Domenico era un mic port pitoresc, cu case îngrămădite unele în altele, parcă pentru a se apăra de vânt. Majoritatea erau zugrăvite în alb, dar obloanele albastre, galbene sau roz adăugau ici-colo câte o notă de veselie pură.

Își ridică valiza și coborî pasarela.

Mulțimea pasagerilor îi blocă o clipă trecerea pe chei, dar el așteptă cu răbdare. Strigăte și râsete își răspundeau de jur-împrejurul lui. Lumea se înghesuia, se îmbrâncea, își cerea scuze. Era vară, vacanță. Copiii se strecurau printre picioarele oamenilor mari, valizele uriașe le loveau genunchii, iar hurele motoarelor bărcilor de pescuit care ieșeau în larg accentua talmeș-balmeșul general.

Salomonsen îl zări pe Rossi dispărând cu un grup mic într-o camionetă plină de cufere mari. Mașina demară în trombă, urmată de un docher care ținea în mână un proiector învelit în folie de plastic cu bule de aer. Docherul alergă după vehicul strigând în gura mare, dar degeaba. Necăjit, se uită la obiectul ciudat pe care-l ținea și clătină din cap.